

[Korsgaard.]

Kronepolitikken —, saa vi, der kender ham en Smule, tager ham ikke i den Forstand saa gravalvorligt, som han maaske tager sig selv. Og saa har jeg altsaa den Angst — og det er det, der giver mig Anledning til at opfordre med at vente med Forhandlingerne —, at den højtærede fungerende Finansminister endnu har bevaret en vis Angst for den borteværende Finansminister, saaledes at han ikke vil risikere at gøre noget, der maaske kunde give Anledning til, at han fik Bebrejdelser, naar Finansministeren kommer hjem.

Jeg føler mig i hvert Fald ganske overbevist om, at hvis den højtærede fungerende Finansminister vilde telefonere til London og spørge om Accept paa et eller andet Tilbud, saa vilde der straks lyde nej — saa meget kender vi jo Finansministeren; han begynder altid uvægerligt med at sige nej, men det behøver ikke altid at være saa alvorligt ment. Jeg tror altsaa, at hvis man virkelig skal naa noget, er det naturligt at vente, indtil den virkelige Finansminister kommer hjem, han, som dog fornuftigvis har haft meget mere med disse Ting at gøre end den fungerende Finansminister.

Men hvis man da vil spørge mig, om jeg tror, at der, som Forhandlingerne her er skredet frem, er nogen større Sandsynlighed for at opnaa noget, maa jeg tilstaa, at jeg tvivler en Del. Jeg forstaa, at Partiet Venstre, paa Trods af de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte i Eftermiddags, i Virkeligheden er bundet, og jeg forstaa paa den fungerende Finansministers Udtalelser, at han ikke synes videre tilbøjelig til at gaa med til noget som helst. Men vi prøver, og jeg kan jo altsaa føje til, at naar vi ikke noget, ja, saa maa vi bære det med, saa er der ikke noget ved den Ting at gøre. At det for os vilde være af virkelig Værdi at faa enkelte Smaaating ændret, derom kan der ikke være Tvivl; men dermed behøver ganske vist ikke at følge, at vi vil stemme for alt det andet.

Jørgen Jørgensen: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, at jeg var vanskelig at tilfredsstille med direkte Skatter og ikke vilde være tilfreds, selv om vi kom op paa 8—10 Kvartaler i et Aar. Ja, jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der ønsker, at Penge, der er Brug for, skal skaffes til Veje gennem indirekte Skatter, sige, at jeg har nu en Gang den Opfattelse, at naar vi har Udgifter, der skal dækkes, da faar vi bedre de rigtige, de Folk, der har Raad til det, til at betale

gennem en direkte Beskatning paa det Grundlag, der her er skabt, end ved en indirekte Beskatning, der rammer alle uden Hensyn til deres økonomiske Forhold. En indirekte Beskatning, der skal skaffe Penge i Statskassen i Øjeblikket, vil i al Almindelighed komme til at ligge paa Livsfornødenheder; den skal bæres af den store almindelige Befolkning og ogsaa af alle de Mennesker, der er meget vanskeligt stillet i økonomisk Henseende. Helt anderledes stiller Forholdet sig med de Mennesker, som har haft en Indkomst, der efter Statsskattereglerne kan begrunde, at de skal betale en Skat, som betyder noget.

Det ærede Medlem havde visse Forudsætninger, der skulde opfyldes, for at Partiet kunde gaa med til Landstingets Afskaffelse, nemlig at Landstinget vedblivende vilde bære sig ad som nu og støtte Forslag som disse fra den nuværende Regering. Det er jo meget muligt, at disse Forudsætninger kan blive opfyldt, og i saa Fald maa jeg stadig gaa ud fra, at det ærede Medlem vil være en Tilhænger af Landstingets Fjernelse.

Til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen vil jeg gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem har nu, siden han kom ind i Tinget, anstrengt sig til det yderste for at opnaa den Stilling, at ingen finder det Umagen værd at svare ham, og har efterhaanden naaet dette Resultat. Men det ærede Medlem, der heroppe fra omtrent hver Dag overfor omtrent hvert eneste Forslag anbefaler Grundskyld til Dækning, skal nu passe paa, at Grundskylden ikke slipper op overfor al den Velgørenhed, han paa mange Omraader udfolder.

Det ærede Medlem, der er enig i, at vi ikke i Øjeblikket kan fragaa alle de Forpligtelser, vi som Stat har, med Hensyn til Forrentning af Gælden, med Hensyn til visse Udgifter til Militær, til Retsvæsen, det ærede Medlem og hans Parti, der giver Tilslutning, hver Gang der er Tale om sociale Ydelser, kan ikke, hvis der overhovedet skal være Mening i deres Stilling — hvad jeg naturligvis ikke ved, om der skal —, kritisere alle indirekte Skatter og stemme imod alle direkte Skatter. Enten maa de tage Konsekvensen deraf og gaa imod alle Udgifter, som ikke kan dækkes af den Grundskyld, de tror, de kan faa ind, men som vi ikke i Dag har at raade over, eller ogsaa maa de give Anvisning paa, fra hvilke andre Steder der kan skaffes Penge til Veje til de Formaal, de er med til at støtte. Jeg siger til det ærede Medlem, at jeg tror, han skal passe paa, at